

4. ЗАБОРАВЉЕЊЕ

Пишем самом себи писма
да бих сазнао
ко сам био јуче

А пошто никада не знам
ко ћу бити сутра
сва моја писма стижу на туђе адресе

5. САМ ПРОТИВ СЕБЕ

Свако пише сам против себе
Али кривицом оних других

Nicanor Parra

Свако ко дише је сам против себе
Живот је уопште веома нездрав
мада смо за њега добро опремљени:
Где хидраулика вена и полова
компјутер мозга броји и наређује
а мотор срца окреће точкиће
и учинак је без грешке и сјајан

А ипак свиме шта волиш и ка чему
тежиш
сваког часа
се ближе ка смрти приближаваш
Сам против себе али властитом
кривицом

6. ЈИРЖИ ЖАЧЕК

Чега се бојиш Шта ћеш више од тога
него изгорети као ватра која греје
Спаљивати таму ту дубину без-
надежности
променити се у топлину светлости и
прегршит пепела
Горети - и макар био једном ногом у
гробу

Само мртви више нису сами против
себе

7. МОЈ ПРИЈАТЕЉ ЈЕТИ

Понекад ме ноћу
посети Јети.
Преко дана не сме никад.
Бело крзно мирише у недоглед.
Ти о њему ништа не знаш,
ти већ одавно спаваш.

Дошао је овамо пешке?
Или је можда некако допутовао?
Можда светом тумара више њих.
Загледа те,

миришљаво и влажно,
а затим тужно завија на месец.
Шета по стану, радио га узнемирава,
ноћна лампа га ужасава.
Већ га добро знам.
Ћутимо заједно у есперанту душе.
Понекад ми се чини
да сам то ја сам.
Понекад ме ноћу посети Јети,
мој пријатељ Јети
код мене би да се сакрије.
Попушимо две - три цигарете
И онда он нестане у тами.
Шта ти знаш о њему...

8. КОД КУЋЕ

У свету зидова имаш своја четири,
где си код куће. Куда стижеш наслепо.
И где те пријатељи налазе без адресе.

Где ти је већ све урасло у памет
тако јако као укорено дрво.
Где ти твоја сенка као пас седа крај
ногу.

Где су довољне столице сто и лампа
која седи
праменове светла на папир
на празан папир препун одговора

9. РЕКА

Каменчиће лагано ваља по дану
и чека
чека поплаву

10. ЧИТАЊЕ НОВИНА

Оседлали смо земљу,
разбили атом,
имамо пиво у фрижидеру
и прегршит разума.

Доручкујемо
крваве бифтеке
новинских вести.

Варамо се све прецизније.
Синтетички мозгови
вредно преду.

Ништа нас више не изненађује
Неће нас изненадити чак ни
властита смрт.

са чешког превео
Маргин Пребуђила

Ана Ахматова

МИНИЈАТУРЕ

1.

Свет још не виде овакве сиротице.
Нити за бесправније биће може
знати,
Чак ми је и ветар "ти" говорио у
лице,
Тамо, за оним капком што се
клати.

2.

Сазнах и то високом ценом,
Да сећаш се и чекаш. То значи
Да ћеш ти можда и место наћи
Гробу моме безименом.

3.

Некоме жути сандук носе,
Други са Богом срећу иште,
Моје су бриге мале посве
И тесно ми је земно уточиште.

4.

Пусти, ја сам ко и сви...
И гора од свих била:
Купала се у туђој роси,
У туђем се овсу крила,
У туђој трави преноћила.

5.

Прво ће љубав таћи смртним
прахом,
Ласкање и гордост тишина ће
скрити.
Очајање, зачињено страхом,
Скоро је немогуће пребродити.

6.

Уместо празничног честитања,
Тај ветар суво и окротно
Донеће вам само мирис распадања,
Укус дима и пој песама
Написаних мојом руком.

7.

А кад су се чули музике звуци
И наоколо будити зима стала,
Било је јасно - то је у луци
Господарица смрти пристајала.

8. *А црне музике безумно лице у муци,
На трен се појави, па сакрије се у мраку,
Али га препознах по тајанственом знаку,
И црни прстен опет носим на руци.*
9. *Осмехнуо се, зауставиши на прагу. Крута
Не трепери свећа, не јеца.
Кроз њега видим прашину с пута
И косе зраке месеца.*
10. *Живети - онда у слободи.
Умрети - у кући, сама.
Вучје поље броди,
Жута слама.*
11. *То сам звање заслужила
За стотине злочина и зала
Живима прељубница била,
Верна тек сенци остала.*
12. *Рђа и злато. И челику се судба руга.
Дроби се и мрамор. Све смртно је већ.
Од свега на свету најјача је туга,
А најдуговечнија - царска реч.*
13. *За мирис ђурђевока у мају,
Сред Москве моје стоглаве,
Даћу јата звездана у сјају
И сву блиставост славе.*
14. *Ма на какве ме стављао муке, ипак
Верна му нисам била.
А љубомору твоју ко волшебни напиток,
Не прекидајући сам испила.*
15. *Одлази опет у честаре ноћне,
Тамо славуји луталице поје.
Слађе од меда, од јагоде сочне,
Слађе чак и од љубоморе моје.*
16. *Ја идем тамо где потреба је шкрта,
Где је тек сенка најдража сапутница,
И ветар вије из непроходног врта,
А под ногом - хладна степеница.*
17. *Која га је само сила послала,
Наједном, из свих огледала.*
18. *У наручју музике не нађох одговора,
И опет привиђење лета, опет тишине мора.*
19. *Пијем за дом разорен што је,
За живот свој што срећан није,
За ову усамљеност удвоје
И за тебе пијем.*
- За лаж на издајничким уснама,
За студ што из мртвих очију бије,
За то што свет је жесток и груб с нама,
За то што Бог нас спасао није.*
20. *Није ли чудно што смо га знали ми?
Беше шкрт на хвали, али без псовки и гнева.
И пресветла је чувала Дева,
Предивног свог песника лик.*
21. *Три месеца ме болест сковала за постељу,
А ја смрти у очи мирно гледам,
Случајним гостом у том страшном телу,
Самој себи као кроз сан изгледам.*
22. *Све ћеш ми опростити:
Чак и то што нисам млада и лепа,
Чак и то што се именом мојим
Као са slabим ветром смртни дим,
Спојила занавек клетва слепа.*
23. *Слава је ко лабуд пловила
Кроз дим, злаћани што је.
А ти љубави, увек си била
Очајање моје.*
24. *Стајах дуго крај врата тежких од ада,
Ал' беше тихо и мрачно у аду.
О, чак ни ђаволу нисам рада,
Куда да кренем у свом јаду.*
25. *Зар нисам то ја код крета.
Зар се у мору нисам давила.
Зар су, несрећо, моја уста
Укус твој заборавила.*
26. *Сигурно бих се до рамена
У земљу зарила, не жалећи тела,
Да сам само знала, у сусрет чему,
Обилазећи сунце сам летела.*
27. *Лукави ће месец све да види
Скривен у сенци двери,
Како славу самртну нудим
За стварност ове вечери.*
- Нико за мене неће знати.
Трулиће књиге по ормарима.
Ахматовском се неће звати
Нити улица нити рима.*
28. *Може ли Биће, ко Данте, дела творити
Или Лаура прославити вреле љубави путе?
Ја сам жене научила говорити,
Али, Боже ко ће учинити да ућуте.*
29. *И ова ће људима постати
Ко времена Веспасијана.
А била је то само рана
И облачић што је прати.*
30. *Ко Врубел наш уважени,
Месечев зрак је тај профил нацртао,
И причао је ветар блажени
То што је Љермонтов прећутао.*
31. *Трајну и црну растанка муку
С тобом да носим ја ћу моћи.
Што плачеш? Дај радије ми руку
И обећај у сан ми опет доћи.*
- Мени са тобом ко са брдом брду...
Нови нам се сусрет неће дати.
Само кад би у поноћ неку тврду
Хтео звездом поздрав ми послати.*
32. **СТИХОВИМА**
- Ви сте тако по беспућу водили
Као у мрак звезда што пада.
И горчина и лаж сте били,
Али утеха - никада.*